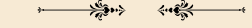

זמני שבת קודש

רבנו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	
20:53	20:22	19:18	בני ברק
20:55	20:20	19:03	ירושלים
20:55	20:24	19:13	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

נתינה לזולת

'העצה לבוא להכרת אמיתות האמונה, היא להסיר מלבו את כח הנטילה ולחזק במקומה את כח הנתינה!' – מסכם הרב דסלר במילים ברורות וחדות. אדם שחפץ להתעלות בדרך אדם העולה בית ה', ראשית עליו להתבונן בשני הכוחות המנוגדים האמורים, ולהחליט לברוח מ'כח הקבלה', להפכו למוקצה בעיניו, ולהתמקד ב'כח הנתינה', ברצון להיטיב.

בפרשתנו, בתפילת משה רבינו על אחיו ואחותו שלקו בצרעת, הוא מתבטא 'אל נא תהי כמות'. והלא המצורע אינו מת, הוא אדם חי, אבל חשוב הוא כמות! כי ההכרח להרחיקו מבני האדם, מחייב שהוא אינו יכול לתת לאיש, אין לו אפשרות לתרום לאנושות. אדם שאינו יכול לתת, ש'כח הנתינה' שלו מושבת – חשוב הוא כמות, כי מה תועלתו כאדם חי?!

אחים יקרים, אל נא נהי כמות. הבה נפתח את כח הנתינה, נבטל את רצוננו לרצון הבורא, ונתמסר להיטיב לזולתנו. אדם שכן הנתינה פועם בקרבנו, תמיד ישמח לסייע בצורכי ביתו ומשפחתו, תמיד ימצא את השכן שצריך עזרה, את החבר שישמח כשיכינו לו כוס קפה, את מי שצריך חיוך מחיה נפש, את מי שיכול להיעזר בו בעצה טובה, בממון או בפעולה נחוצה.

הבה נעצים בתוכנו את כח הנתינה, הבה נפעל להרבות טוב וחסד בעולם. הבה נשים בצד את רצוננו האישי, הבה נפעל למלא רצונות של אנשים אחרים. ככל שנעצים את רגש וכח הנתינה בליבנו – כך נזכה להרבות במעשי חסד, להיות אנשים מועילים ומטיבים לעולם, ונזכה לעשות נחת רוח לאבינו שבשמים!

(הרב אשר קובלסקי)

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה המוסדות

כל העולם בידיים שלך!

כל יהודי צריך שידע שהוא קשור בנשמתו לעולמות העליונים ומשפיע עליהם

אדם גדול שקרוב לקדוש ברוך הוא, מוכן להקריב הכל בשביל הבורא עולם, ומוכן להקריב את היקר מכל כדי לעשות לו נחת רוח, לעזור את עצמו כדי שלא יבוא לידי חטא!

תארו לעצמכם, שהבבא סאלי או צדיק אחר יאמר לנו לעשות משהו קשה, אנחנו נרוץ לעשות את זה, כאן זה לא בבא סאלי ולא רבי שמעון אלא הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו אומר לנו, כמה צריך להפוך עולמות כדי לזכות לעשות נחת רוח לבורא עולם. שאני אעמוד בניסיונות, שאקום בבוקר לתפילה בזמן, שאתפלל כמו שצריך לא לחטוף את התפילה וללכת, להתפלל מקירות הלב, וכל כולי יהיה לעשות נחת רוח לבורא עולם. יראת שמים זה לדקדק על קלה כחמורה, יראת שמים לא נמדדת לא בחליפה בזקן או במגבעת אלא איך אתה מדקדק במצוות, שגם העבירות הקלות ביותר אתה נזהר מהם

כמו החמורות ביותר, זה יראת שמים! האריז"ל הקדוש אומר, אילו היה יודע אדם כמה הוא פוגם בקריצה לעבירה כמה הוא מקלקל והורס בעולמות העליונים, מהפחד – לא היה זז כל החיים שלו! וזה רק בקריצה לעבירה, על אחת כמה וכמה עבירה עצמה חס וחלילה.

יהודי צריך לדעת, יהודי הכי פשוט צריך שידע, שהוא קשור בנשמתו לעולמות העליונים, "יעקב חבל נחלתו" כמו חבל ארוך שמשתלשל ממקום גבוה למקום נמוך כשאתה מזיז את החבל למטה אתה מזיז ומשפיע למעלה, כך נשמתו של יהודי היא קשורה כמו בחבל לספירות העליונות, לעולמות האין סוף, ולכן כל תזוזה של יהודי, כל מעשה קל דיבור או מחשבה – הורס חלילה או בונה לתפיות בעולמות העליונים! כל דיבור, כל הסתכלות, עושה רעש בעליונים, אם לטוב – טוב ואם חלילה לא – זה הורס. כל פעולה שאדם עושה או בונה או הורסת.

אם כן, אדם שיושב ליד הגמרא ולומד תורה ומקיים מצוות, כמה הוא מצחצח את נשמתו ומקדש אותה כמה משפיע אורות עליונים בעולמות!

גדול תלמידי האריז"ל רבי חיים ויטאל זיע"א, כותב בספר שער רוח הקודש, כשאדם לומד תורה ודופק על הסטנדרד רק מהדפיקה לבד נברא מלאך, על אחת

כמה וכמה מלימוד מילה אחת של תלמוד תורה! וזה לשונו בתחילת הספר: בהיות האדם צדיק ועוסק בתורה ומתפלל בכונה, ודאי הוא שאין לך דבר שאין לו ממש, כי אפילו אותו הקול היוצא, ע"י הכאת המטה אינו לבטלה, כנזכר בזוהר פרשת שלח לך. ואין הדבר ההוא הולד לבטלה, אך בודאי הוא שממנו נבראים מלאכים, ורוחין קדישין, קיימין ועומדין.

ואמרו חז"ל כל העושה מצוה אחת קנה לו פרקליט אחד, כי מדבור האדם נוצרים מלאכים טובים או רעים, כפי דבורו. וכמו שכתב בתיקונין, כי כשהאדם עוסק בתורה, אותם הקולות וההבלים דנפקי מפומיה, נעשים מרכבה אל נשמות הצדיקים הראשונים, לרדת למטה לתורה לאדם ההוא.

אמנם הכל הוא כפי מעשה האדם, כי אם אותה התורה שיעסוק בה, קורא אותה לשמה, יהיה המלאך הנברא משם, קדוש הוא מאד, ועליון מאד, ונאמן בכל דבריו באמת גמור. וכן אם קורא אותה בלי שבוישים וטעויות, יהיה המלאך ההוא בלי טעות, ויהיה נאמן בכל דבריו. וכן המצוה, שעושה האדם, אם היא כתקנה נעשה ממנה מלאך קדוש מאד. כל העושה מצוה אחת, קנה לו פרקליט אחד וכפי מה שחסר מאותה מצוה, כן יחסר אור המלאך ההוא ואמנם ודאי הוא, שגדול הוא כח המלאך שנעשה מעסק התורה מכח המלאך שנעשה על ידי אותה המצוה.

ונבין מזה כמה חומר עון לשון הרע, כמו שכותב האור החיים הקדוש [ויקרא יד פסוק ט] גם אין לך דבר שמרחיק האדם מן קונו כלשון הרע! אדם מדבר עם חבר שלו על חבר אחר שלהם, הוא מפטפט כך וכך, אין דבר חמור מלשון הרע. וכמו שרואים בפרשת שבו, איך נעשה מרים הנביאה על שדיברה על אחיה.

ולמה באמת לשון הרע כל כך חמור? כי מעשי האדם משפיעים למעלה בעולמות העליונים, וזה מעשה גשמי אבל דיבור רוחני וכל שכן מחשבה שהיא לגמרי רוחנית – משפיעים והורסים למעלה עד בלי די, הרבה יותר ממעשה עבירה. דבר רוחני הכוח שלו אדיר. שבת שלום ומבורך!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה
להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה
לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, יהודית בת יעל, יהושע בן גאולה
לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

שליחות בבלגיה

את הסיפור המיוחד שלפנינו מספר הרב מאיר פייר שליט"א באחד משיעורי דף היומי שמסר. הוא הביא כמה פנינים בשם האבי עזרי- מרן הגרא"מ שך זצ"ל. לאחר השיעור ניגש אליו יהודי מבוגר ובפיו סיפור, שהתעורר אצלו לספר בעקבות הזכרתו של מרן הרב שך זצ"ל בשיעור. "אני רוצה לספר לך סיפור הממחיש את כחה של תפילה, בפרט את תפילתו של מרן הרב שך זצ"ל". וכך הוא מספר:

הייתי בחור צעיר, הוריי התגוררו באנטוורפן שבבלגיה. יום אחד צלצל הטלפון ואחותי הרימה את השפופרת. על הקו היא שומעת מישהו מבוגר ולשאלתה מיהו, נענתה: "לייזר שך מבני ברק". "הרב שך?!" נועקה. והרב השיב בחיוב. ביראת כבוד היא שאלה למבוקשו, והוא אמר שהוא צריך לשוחח עם אחיה דניאל, דהיינו- אנכי.

ניגשתי אל הטלפון, והרב שך ביקש ממני טובה: "יש לנו בחור בישיבה יתום וירא שמים, בחור מיוחד. פרק השידוכין שלו הלך קצת קשה, כיון שלא מצא מישהי שמכנה לקחת על עצמה לבד את ניהול העניינים וצרכי הבית בעוד הוא יעסוק בתורה. לאחר פרק זמן נכנסתי לעובי הקורה ומצאנו לו שידוך והתחייבתי עבורו מאה אלף דולר", הרב שך עצר את שטף דיבורו ואני השחלתי משפט בהיסוס: "ולמה הראש ישיבה מספר לי את כל זה?"

הרב שך ענה והמשיך: "שמע, אתה בחור צעיר עם כחות, אני בגילי המבוגר קשה לי לצאת ולאסוף כספים, אני מבקש ממך בשליחותי: יש לך דוד יהלומן גדול בבורסת היהלומים, גש אליו למשרד ותאמר לו שאתה פונה אליו בשליחותו של הרב שך, ותבקש ממנו בשביל הבחור היתום שדיברתי איתך עליו, סכום של מאה אלף דולר".

"אבל הראש ישיבה, זהו סכום נכבד ביותר!" "אמת" אמר הרב שך, "אבל אם הוא לא יתן לך את מלוא הסכום תיגש למישהו אחר, אתה תעשה את שליחותך ואני אתפלל עליך מבני ברק שתהיה לך סייעתא דשמיא".

למחרת נכנסתי למשרדו של דודי היהלומן, הוא קיבל אותי במאור פנים והציע לי לשבת במשרדו. לאחר כמה חילופי מילות נימוסין פניתי אליו ואמרתי "דוד, אל תראה אותי עכשיו דני, תראה אותי קצת יותר נמוך, זקן לבן, כובע המבורג לראשי, תראה כאילו נכנס אליך כעת מרן הרב שך בכבודו ובעצמו". דודי הביט בי במבט משועשע ושאל: "מה קרה, פורים כבר עבר מזמן!"

לרגע הזה חכיתי...!

סיפרתי לו על הטלפון מהרב שך ועל בקשתו לעזרה לחתן בן תורה, נקבתי בפניו את הסכום המלא... הדוד הקשיב בקשב רב, הרהר מעט ואמר: "תראה, מאה אלף דולר אין לי לתת לך, אבל הנה בשבוע שעבר עשיתי עסקה מוצלחת והמעשרות מהרווח מונחים כאן במגירה". הוא התכופף למגירה שלצידו והוציא מעטפה עם עשרים וחמשה אלף דולרים במזומן. הוא הגיש לי את המעטפה, אך אני לא הושטתי את היד לקבלה, זכרתי את דברי הרב שך בטלפון ומשם שאבתי את הכח להתעקש ואמרתי "תודה רבה לך, אבל הרב שך ביקש מאה אלף דולר".

"אתה יודע מה" אמר הדוד, "אינך צריך אפילו לרדת במעלית, כאן בקומה שלי יש משרד של הגביר הגדול של אנטוורפן, הוא יהודי אוהב תורה ולומדיה ירא שמים, תיגש אליו ותאמר לו שאתה בא בשליחות כפולה זו של הרב שך ושלי".

ניגשתי חיש למשרדו, דפקתי בנימוס והורשתי להיכנס. נכנסתי, מסתבר שהגביר היה בפגישה עם יהודי זקן שישב מולו, הבנתי שאם נתנו לי להיכנס כנראה אין בעיה שאפריע קצת. הקדמתי את דבר השליחות הכפולה והארכתי בשבחו של הבחור מפוניבו' ואת בקשת הרב שך: מאה אלף דולר.

לפתע, אני מבחין שהזקן נע באי נוחות על כסאו, ואז הוא התפרץ אלי בצעקות רמות "מה זה צריך להיות? איזו חוצפה! אתם יושבים על גבעה בבני ברק ואחר כך באים להתחתן באנטוורפן, מה זה הדבר הזה, לכו לעבוד! האיש וההתקפה הצליחו להרגיז אותי, אספתי את מעט החוצפה שיש לי ואמרתי: "סליחה אדוני, מישהו דיבר איתך? אני דיברתי לבעל המשרד פה, ממך לא ביקשתי אפילו לא דולר אחד. אז בבקשה אל תתערב".

הוא לא נשאר חייב ואמר: "בחורצ'יק!!! אל תדבר אלי ככה. אתה לא יכול להתחצף אלי, אני עברתי את אושוויץ, שרפו לי אישה ושבעה ילדים, באתי בגפי לבלגיה ובניתית את חיי מחדש בעשר אצבעות, אז בבקשה תדבר יפה".

טוב, כשמוכירים את השואה הלשון מתגלגלת חצי מטר לאחור. ביקשתי סליחה ובמשרד השתרר שקט מביך, ואז בסייעתא דשמיא הבזיקו לי דברי המהרש"א המקשה מדוע שואלים אדם בבואו לשמים עסקת בפריה

ורביה, וכי מה יש להתעסק, הלא נישאים פעם אחת בחיים? ותירץ שם שהכוונה האם דאגת להתעסק להשיא יתום ויתומה, ואז פניתי לזקן ואמרתי לו: "אמרת שנשרפו לך ילדים בשואה, הנה זו ההזדמנות שלך לעזור לחתן היתום ויחשב לך שקיימת מצוות פריה ורביה". הזקן התרגש מדבריי, הוא ביקש לראות את המהרש"א בפנים. רצתי למשרד של דודי, הוצאתי מסכת שבת והראיתי לו את המהרש"א בפנים (במסכת שבת דף לא.). הזקן עיין בפנים, קרא ולמד את הקטע הנ"ל ואז הרים את עיניו, יישר את משקפיו על אפו ואמר לי: "תתקשר לבני ברק לרב שך ותאמר לו שמאה אלף עלי".

הודיתי לו מאוד. החלטתי מיד להתקשר לרב שך ולשמחתי הרב היה בבית והעבירו לי את השיחה. אמרתי לרב שך שדוד שלי הביא עשרים וחמש אלף ויש כאן יהודי שנתן לי מאה אלף. אבל אמרתי לו שיש לי מעטפה של עשרים וחמש אלף מדוד שלי, מה לעשות? הרב שך הורה לי לחזור לדודי ולתת לו את העשרים וחמש אלף.

דודי לא הסכים לקבל את הכסף חזרה, הוא אמר לי: "תשלח את זה לרב שך בבני ברק, יש שם עוד יתומים שיכולים להיעזר בזה".

הזקן ביקש להיפגש עם החתן היתום, אחרי כשבוע הוא נחת בישראל והגיע לישיבת פוניבו' להיפגש עם החתן, שם חיכתה לו הפתעה. החתן וכלתו המתינו לו וקיבלו אותו במאור פנים. הזקן התעניין בשמה ובשם משפחתה, מי אביה ומי אמה, והיכן הם גרים, הכלה ענתה לו בפשטות אבא ואמא שלי גרים בהר המנוחות. מה? הזדעק הזקן, לא אמרו לי, הרי כעת זה ממש כדברי המהרש"א, להתעסק להשיא יתום ויתומה!

"אם תחתום לי", אמר הזקן לחתן, "שכל חיך תשב ותעסוק בתורה בהתמדה וברצינות, ארכוש עבורך דירה מרווחת ומלבד זאת אקצה לך נכס שכל ההכנסות ממנו יהיו לפרנסתך". שבוע לאחר מכן נפטר הזקן לבית עולמו, מסיים ידידי את הסיפור, תראה מהו כח התפילה של הרב שך שאמר לי אני אתפלל מבני ברק ואתה תפעל בבלגיה.

"מה זה צריך להיות? איזו חוצפה! אתם יושבים בבני ברק ואח"כ באים להתחתן באנטוורפן..."

הלכות השכמת הבוקר

א. שינו במסכת אבות יהודה בן תימא אומר, הוי עז כנמר, וקל כנשר, ורץ כצבי, וגבור כארי, לעשות רצון אביך שבשמים. ולמדו מכאן ארבעה דברים בעבודת הבורא, הוי עז כנמר, כי כאשר יעשה אדם מצוה לא יתבייש מפני בני אדם המלעיגים עליו. וקל כנשר, למהר לעצום עיניו מראות ברע, כי ראיית העינים היא תחלת העבירה. ורץ כצבי, שהרגלים ירוצו לדבר טוב. וגבור כארי, זו גבורת הלב לנצח היצר. ולכן יתגבר כארי לעמוד בבוקר לעבודת בוראו, שיהא הוא מעורר השחר ועל כל פנים לא יאחר זמן תפלה וקריאת שמע. [ועיקר הגבורה הוא בלב, להתגבר על יצרו לנצחו, כגבור המתגבר על שונאו לנצחו ולהפילו לארץ. וכך צריך כל אדם להתגבר על יצרו כארי לקום משינתו לעבודת בוראו]. [ילקו"י על הלכות השכמת הבוקר, מהדורת תשס"ד עמוד נז. וילקוט יוסף שארית יוסף חלק א', עמוד א']. ואף על פי שהמקיים את מצוות ה' אין לו להתבייש מפני המלעיגים עליו, מכל מקום לא יתקוטט ויריב עמהם, גם כדי שלא יתרגל למדת העזות המגונה מאד. [ואם מטרות להשפיע על עיני הקהלה בעניני התורה והמצוות, וניסה בדרכי שלום ולא הצליח, אזי מותר להעזי פניו ולריב עמם להפיר עצתם]. [שארית יוסף חלק א' עמוד ג'. ילקו"י מהדורת תשס"ד, עמוד צו].

ב. צריך האדם שיהיה אצלו בטבע והרגל תמידי לרוץ לדבר מצוה, ויש המאחרים בשינתם, ומתעכבים בביתם, ואחר כך רצים לבית הכנסת, ואין זו מדת הזריזות, דאף שרואים אותם רצים ומזדרזים, זה מפני שאיחרו להשכים קום, ולכן רצים להספיק להגיע לתפלה בבית הכנסת. ולעולם יהא אדם זריז לתפלה ולתורה, ואל ימשך אחר השינה והתענוגות, ואל יפתו יצרו להתרשל בגלל עשרו ונכסיו, שהכל חולף ואבד, ואילו תורה ושכרה עומדים לעד. [ילקו"י הל' השכמת הבוקר, עמ' סב. ושם בענין הזריזות לקיום המצוות].

ג. צריך להקדים לקום בבוקר כדי שישפיק להכין את עצמו להתפלל בצבור ובנקיטת, שלא יפסיד זמן תפלה. ונהגו בכמה קהלות ישראל, שהשמש הולך בבוקר ודופק בדלת או בחלון לעורר הישנים לתפלה ועבודת ה'. [ילקו"י הל' השכמת הבוקר מהדור' תשס"ד עמ' סג].

ד. אל יחשוב האדם על השינה שכל מה שתהיה בריבו, יש בה תועלת לגוף, שהרי הסכימו הרופאים המובהקים שלא ישן אדם פחות משש שעות, ולא יותר משמונה שעות. ויותר מזה מזיק לבריאות. ואמרו בגמרא: שינה לצדיקים רע להם ורע לעולם. שהתורה שהן עוסקים בה מגינה על הדור, וכשהן מתבטלין פורענות באה לעולם. ועוד אמרו בגמרא תלמידי חכמים העוסקים בתורה בלילה, מעלה עליהן הכתוב כאילו עוסקים בעבודת הקרבנות. ועוד אמרו בירושלמי היגע בתלמודו בצינעא [בלילה], לא במהרה הוא שוכח. והרמב"ם כתב: אף שמצוה ללמוד ביום ובלילה, אין אדם לומד רוב חכמתו אלא בלילה. לפיכך מי שרצה לזכות בכתר התורה, יזהר בכל לילותיו, ולא יאבד אפילו אחד מהם בשינה ואכילה ושיחה, אלא בתורה ודברי חכמה.

ה. יש אומרים שראוי לו לאדם לישון בחצי הראשון של הלילה, ויעסוק בתורה בחצי השני של הלילה, ויש בזה תועלת לאדם הן מצד בריאות גופו, והן מצד הרוחניות בתיקון הנפש, אולם בתלמוד שלנו ובדברי הרמב"ם מבוואר, שהשינה בסוף הלילה, בזמן עמוה"ש, מועילה לבריאות הגוף, ולכן אם רצה ללמוד בתחלת הלילה, ולישון בחצי השני של הלילה, יכול לעשות כן. ואם אפשר טוב שילמד סמוך לשקיעת החמה עד אחר צאת הכוכבים, ובבוקר סמוך לעלות השחר עד אחר עלות השחר, כדי לחבר היום ללילה בלימוד התורה, ולקיים "והגית בו יומם ולילה". ומכל מקום רבים אינם נוהגים כן, ואינם מחברים יום ללילה כנ", שסמכו על הגמרא שלנו החולקת בזה על הירושלמי. ובלבד שיעסוק בתורה ביום ובלילה. [ילקו"י על הל' השכמת הבוקר, עמוד עה].

ו. הלומד תורה בלילה עד שעה מאוחרת, ועל ידי כך קיים ספק אם יוכל לקום להתפלל קודם שיעבור זמן קריאת שמע ותפלה, יש לו להפסיק מלימודו, ויסדר זמן לימודו באופן שלא יאחר זמן קריאת שמע ותפלה. אבל אם רוצה להתאחר מלישון ולעסוק בלימוד התורה, ועקב כך יבטל רק תפלה בהנ"ח החמה, רשאי לנהוג כן, כל שהדבר גורם לו לחיזוק ההתמדה בלימוד התורה. ובלבד שלא יתאחר מזמן קריאת שמע ותפלה. ואם על ידי שילמד עד שעת לילה מאוחרת יצטרך לקום מאוחר, באופן שיבטל זמן קריאת שמע לפי זמן המגן אברהם, ויצטרך לסמוך על זמן קריאת שמע של הגר"א, המיקל בזה לצורך לימוד תורה יש לו על מה לסמוך. [ואין לחוש בזה לחילול ה']. ואמנם מי שאינו טרוד בלימוד התורה, מצוה מן המובחר להשתדל מאד להתפלל בהנ"ח החמה בכל יום, שיש לזה חשיבות גדולה. [ילקו"י על הלכות השכמת הבוקר, עמ' עז].

הכל בראש שלנו!

מציאות או דמיון של המציאות?

אף שהמשפט הבא עשוי להיראות לא נכון ואולי אף לקומם חלק מהקוראים, עדיין הוא האמת לאמיתה:

כל מה שאנו רואים, אינו המציאות אלא התפיסה של המציאות. ננסה להמחיש את הרעיון:

אנו מגיעים למירוץ בל"ג בעומר ורואים את "כלל ישראל" במגוון לבושי וסגנונותיו. אם נשאל אנשים: מה אתם רואים כאן? יענה כל אחד תשובה אחרת.

האחד יראה כמות אדירה של אנשים, נשים וטף. השני ישפיש ידיו בשמחה וישתף אותנו במחשבותיו המרוממות: "תראה איזה עם יש לריבוננו של עולם! כולם נקבצו באו לך, בהתלהבות ובשמחה, במטרה לשפוך שיח ותפילה לפני אבינו שבשמים. מי כעמך ישראל גוי אחד בארץ!" ואילו חברו יתבונן הטיפוסים השונים ויעקם פיו באמרו: "כמה משוגעים יש בעולם! מזל שאינני צריך להיות עם כל אלה". יש מי שיראה בציבור הרב- גוני הזדמנות נפלאה לאסוף כסף לצדקה, ואילו חברה יוצף בחרדה ויקבל התקף פאניקה בחשבו שהמקום מסוכן בשבילו, כי הוא עלול להתעלף מחוסר אוויר לנשימה, או שבגלל הצפיפות הוא לא יוכל לברוח מן המקום אם חלילה יקרה משהו.

אותה מציאות, וכל אחד רואה משהו אחר.

שלושה אנשים עוברים ליד חנות רהיטים ורואים כיסא בחוץ. הראשון, שהוא נגר במקצועו, מתבונן בכיסא וחושב לעצמו: "איזו איכות גרועה. מעניין כמה זמן יחזיק הכיסא מעמד". השני, שבדיוק עכשיו מרהט את ביתו מחדש, רואה את הכיסא ועיניו בורקות: "נהג, זה בדיוק הכיסא שיכול לייפות את הפינה הריקה בסלון, אני חייב לקנות אותו". השלישי, שכבר שעה ארוכה משוטט ברחוב ומרגיש שרגליו כושלות, מבקש רשות מבעל החנות, ונושם לרווחה כאשר הוא מתיישב לנוח מטורח הדרך.

כולם ראו את אותו הדבר בדיוק: ארבע רגליי עץ ומושב. ובכל זאת, כל אחד מהם ראה משהו אחר.

כאשר בני הזוג ברקוביץ חוזרים הביתה ומגלים פטיש על שולחן הסלון, מתמלא האדון ברקוביץ בשמחה, שהנה נמצא הפטיש שחיפש כדי לחזק את מסמך המדף שהתרופף. גברת ברקוביץ לעומתו מתמלאת כעס על בנה, ששוב השתמש בפטיש ולא החזירו למקום. שניהם רואים את אותו חפץ, אבל כל אחד מהם רואה משהו אחר: הוא-את הכלי שחיפש, והיא – את חוסר האחריות של הבן.

עט פשוט עשוי להיות בעיני האחד 'כלי כתיבה', ובעיני האחר, כלי שימושי לקריעת עטיפה עקשנית שמסרבת להיפתח. קליפס אלומיניום פשוט עשוי 'להיות' עשרות דברים שונים. תלוי במה שאנו זקוקים לו באותו רגע, במה שאנו עוסקים בו באותו זמן, ובמידת היצירתיות שלנו.

כך בכל דבר שאנו רואים או פוגשים. המציאות- אחת היא, ובכל זאת, כל אחד מזוית הראייה שלו, רואה משהו שונה, ולפעמים אף מנוגד לזה שראה האחר.

גם הרגשות המתעוררים בקרבנו לנוכח מראה או מצב מסוים, שונים ותלויים במטען האישי של כל אחד ואחד.

חתן וכלה צועדים מולנו ברחוב. אצל האחד מעורר המראה שלהם רגשות גיל ושמחה, ואילו אצל רעהו המראה הזה מעורר רחמים או דחיה.

הרי לנו שאותו מראה מעורר רגשות שונים אצל אנשים שונים.

רמקול מכריז בקול בוכים על הלווייתו של פלוני אלמוני, שבעוד שעה קלה תצא מבית המדרש השכונתי. אצל האחד ההכרזה מעוררת הלב וצער קשים מנשוא, ואילו אצל האחר ההכרזה מעוררת כעס וזעם אדיר.

הרי לנו שאותה בשורה מעוררת רגשות שונים אצל אנשים שונים.

רגע חושבים

הרב יהודה שמעוני

אני שווה המון - זאת גאוונה!?

בנביאים נאמר (ישעיהו נז, טו): "כה אמר רם ונשא שוכן עד וקדוש שמו..." ומה בהמשך? "ואת דכא ושפל רוח." האל הנישא מעל הכול - שוכן דווקא עם הענווים. ובכתובים (תהלים סח, ה): "סולו לרוכב בערבות ביה שמו..." ומיד אחר כך: "אבי יתומים ודיין אלמנות." מה מלמדת אותנו החזרה הזאת? שדווקא במקום שבו מתגלה גבורתו של אלוקים - שם נמצאת הענווה. העוצמה האמיתית לא סותרת רוח, היא נובעת ממנו. האלוקות הגדולה לא מתרוממת כדי להתרחק מהעולם - היא מתכופפת כדי לחבק את החלש. וזו גם הנוסחה שלנו. להיות "שווה המון" לא אומר שאני עומד מעל כולם, אלא שאני כל כך מלא בערך, עד שאני יכול לראות את הערך שבאחר. לא להתנשא, אלא להעניק. לא לדרוש, אלא להקשיב. לא לומר "מגיע לי", אלא "נשלחתי לתת." זו ענווה אמיתית. להיות גדול ולבחור להתכופף. לדעת שיש בי עוצמה - ולהשתמש בה כדי להרים אחרים. אז אם מישהו יגיד לכם, שאני שווה המון זו גאוונה תגידו לו (בהרבה ענווה): תלוי. אם האדם חושב "אני שווה המון" ולכן מגיע לי. תכבדו אותי. תעשו מה שאני רוצה. זכותי לכעוס. זאת גאוונה!! זאת המידה המכוערת ביותר שצריך לברוח ממנה. אבל אם "אני שווה המון" - מגיעה מתוך תחושת אחריות ושליחות. מתוך מחשבה איך אני דואג וחושב על האחר. מתוך הבנה שהקב"ה נתן לי כדי שאדע גם לתת. זו בדיוק ענווה!! הענווה שמכירה בעוצמה שקיבלתי, ומקדישה אותה לעולם.

למאמרים נוספים של הרב יהודה שמעוני בקרו באתר ישיבת אור דוד

לא פעם אני אומר לבחורים ולאנשים סביבי: תגיד לעצמך - אני שווה המון. וכמעט מיד עולה השאלה: רגע... זה לא גאוונה? הרבה אנשים נתקעים בדיוק בנקודה הזאת. מצד אחד מאד רוצים להאמין בעצמם וביכולתם, ומצד שני - שמענו כל כך הרבה בגנות הגאוונה. אז איך צריך להרגיש?? לכן חשוב להבין לעומק מה ההבדל בין גאוונה לבין ענווה. הרמב"ם, "הנשר הגדול", עושה בזה סדר מדהים בשמונה פרקים שלו. הוא מלמד אותנו שהחיים האמיתיים נמצאים תמיד באמצע - דרך האמצע, או "דרך הזהב". למשל: בין הפזרנות לקמצנות - נדיבות. בין רדיפת הממון לעצלות - הסתפקות. בין אומץ עיוור לפחדנות - גבורה אמיתית. ובכל מידה, הדרך הנכונה היא האיזון. ואז הוא מגיע לענווה, ואומר: "הענווה ממוצעת בין הגאוונה ובין השפלות." במילים פשוטות, כמו שאסור להיות גאוותן, כך גם אסור להיות שפל, במובן של "אני אפס, אני כלום, אני לא שווה כלום." זו לא ענווה, זו חוסר הערכה עצמית. מי שלא מעריך את עצמו - גיע למקומות הנמוכים ביותר, חלילה. אז מהי ענווה אמיתית? הרמב"ם בפירושו לפרקי אבות (פרק ד, משנה ד) מביא מקור מופלא שמגיע מהתלמוד במסכת מגילה: **"בכל מקום שאתה מוצא גבורתו של הקדוש ברוך הוא - שם אתה מוצא את ענוותנותו."** **שמענו נכון? הענווה נמצאת איפה שהגבורה נמצאת.** והוא מוכיח את זה משלושה מקורות - תורה, נביאים וכתובים. בתורה נאמר (דברים י, יז): "כי ה' אלוהיכם הוא אלוהי האלוקים ואדוני האדונים" - תיאור של עוצמה שאין למעלה ממנה. ומה כתוב מיד אחרי זה? "עושה משפט יתום ואלמנה." הגדול שבגדולים - דואג לקטנים שבקטנים.

רוצה לטעום טעמה של תורה?

הנך מוזמן לבוא וללמוד בישיבתנו הקדושה בראשות

הרה"ג דניאל זר שליט"א

ביחד עם צוות נרחב של תלמידי חכמים ואברכים

המלמדים ומרוממים את בני הישיבה בתורה

ויראת שמים עם יחס אישי ומתוך הארת פנים

ארוחות ברמה גבוהה, חדרי מגורים נקיים וממוזגים,

יציאה לטיולים ובריכות, מחנה קיץ ועוד.

03-5701212

